

Hij kirde leutig naar Fonske, die wederlachte: grijp de dassen, Wardje . . . hou u goê vaste . . . en nu gasten, vooruit! Efkes nog moest Wardje blazen op zijne vingertoppen, die rood staken uit de bruine velgevoerde wanten.

Dan batterden ze over de sneeuw, Mieke en Fonske gelijk nevensen. Soms gletste een hunner uit, robbelde haast vierkant in de blanke hemelsuiker. Maar hunne beenen waren snel en lenig; en behendig wisten zij hunnen loop te herstellen.

Hun lach schaterde warm en onopzoudelijk de wijde sneeuwstijte door. Mieke bleusde tot in de nekke vanwege zulk een geneuchte. Fonske zijn kijkers tintelden vuur. Wardje zat maar alsaan te monkelen op de glijdende kloefen, de vingerkens stevig gehaakt in den wollen slierreep.

Treeske, die, koppig, eerst niet had willen meespelen, kwam nu op een drafke achteraan. 't Spel was toch de plezant om eenzaam en ijdel te blijven. Heur verontwaardiging brak allengs in in honderd brokskes. Als Mieke en Fonske tenden asem neerzegen ten wegzant, haalde zij hen spoedig in. Heel heur wrok was vergeten.

En ginder kwam warempel ook Wieze terug afgeroefeld. Hij had het ijs in de sloot geprobeerd, vertelde hij halsoverkop. 't Was kraakijs. Doch bij vrie-

zingen vandacht zou het morgen houden en kost g' erop schaverdijnen lijk de wind. Kom, kerels, snapte hij, we gaan weer voorwaarts.

Mieke rechtte zich; Fonske bleef hijgend liggen: ik ben ôk zoo múúg . . . Mieke vond raad. Ge gaat gij op uwe kloefen bachten Wardje zitten en houd u beet aan hem, zegde zij.

En weldra stuifden zij van nieuws af den wegel langs.

't Wierd een joel lijk ze zelden gekend hadden!

De zon viel door en miek de sneeuw blij blinkend op hun pad.

Voor zij er op achtten, waren zij in de strate van het gehucht. Hier moesten ze hun leute staken, want venten met lange bezemen vaagden de sneeuw in de gooten t'hoope.

Fonske en Wardje schoten wederom spijtig in hun blokken. 't Avond, op weg naar huis, zou de feests hervat worden, beloofde Mieke. En eer een kwartierke voorbij was, zeurde ter schole het eentnig gerucht van de lessen zoo, lijk of er buiten geen sneeuw lag gevallen.

WOORDVERKLARING

Achterklap: kwaadsprekerij; blauwendig: blauwachtig; blokken: klompen; eindelijk: somber; gazet krant; gelochte: lucht; gezapig: gemoedelijk; kwaperten: kattedkwaad; piotten: soldaten; rakken: ravotten; rote: rij; schaverdijnen: schaatsen; slagske: landwegje; smoor: rook; tenden: te einde; thoope: op een hoop; togen: toonen; trunten: kuren; wrocht: arbeid; ijdel: werkeloos.

CLOWNERIE

Wij spreken over Christus, crisis en gebed
terwijl we vergenoegd sigaren rooken:
„de heele wereld ligt verscheurd, verbroken;
dat dit geschiedt, is Goddelijke wet.

Hij wil in deze chaos tot ons komen.
Het licht is heller nog naast duisternis,
en het geluk is zoeter na een wreed gemis.
Die dit begrijpen zijn de waarlijk vromen.”

Ootmoedig bukken wij: „we zijn slechts leem;
we zijn nog minder dan het nietig stof,”
maar onderwijl verleenen wij God onbepaald verlot;
we kunnen het nu zelf wel af. We kennen zijn systeem.

KOOS VAN DOORNE